Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος — *Ἐν Ἀθήναις, 27 Φεβρουαρίου 1916* — *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 13*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΑΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Κανεὶς δὲν εἶδε αὐτὴ τὴ σκηνή, ἐκτὸς τοῦ Ἐρρίκου, ποῦ θυμωμένος γιὰ τὸν ἄγριο τρόπο τοῦ γαμβροῦ του πρὸς τὴ μικρή του φίλη, ἐκύττοζε τώρα μ' ἔκπληξι καὶ τοὺς δυὸ: τὴν Κολέττα σαστισμένη καὶ κατακοκκινη, καὶ τὸν Ἀγκλὰς χλωμό, ὠργισμένο καὶ φοβισμένο...

* *
*

Τί γύρευαν ἐκεῖνα τὰ ψεύτικα μουστάκια καὶ τὰ γένια τὰ σταχτιὰ στὰ χέρια τοῦ Ἀγκλὰς καὶ γιατὶ παράχθηκε τόσο, ὅταν εἶδε νὰ τὰ φορῇ ἡ ἀδελφή του;

Ἡ ἀμφιβολίες τοῦ Ἐρρίκου ἀναγεννήθηκαν κ' ἑτοιμάσθηκε νὰ ζητήσῃ μιὰ ἐξήγησι ἀπὸ τὸν γαμπρό του. Ὁ Ἀγκλὰς ὅμως τὸ ἐνόησε καὶ τὸν ἐπρόλαβε.

—Γιὰ φαντάσου, τοῦ εἶπε μὲ προσποιητὴ εὐθυμία, βγάζων ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν ψεύτικη γενειάδα. Αὐτὰ τὰ εἶχα φορέσῃ 'ς ἕνα χορό, τὸ Καρναβάλι, κ' ἐνόμιζα πῶς τὰ εἶχα χάσῃ... Ἀλλὰ βρίσκουνταν στὸ ἐπανωφόρι μου, πεσμένα, ἀπὸ τὴν τρύπια τσέπη, ἀνάμεσα στὴ φόδρα. Ἐκεῖνο τὸ μικρὸ ἔχωσε τὸ χεράκι του καὶ τἀνακάλυψε.

— Γιὰ νὰ τὰ ἰδῶ! εἶπε ὁ Ἐρρίκος, τείνων τὸ χέρι.

Ἀλλὰ ὁ Ἀγγλὰς δὲν τοῦ τὰ ἔδωσε. Ἀπεναντίας, μὲ νευρικὰ κινήματα, ἐμάδησε τὰ ψεύτικα γένεια καὶ τὰ σκόρπισε στὸν ἀέρα.

Ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς εἶδεν αὐτὸ τὸ κάμωμα χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι κ' ἔξαφνα ὅλες του ἡ ἀμφιβολίες, ὅλοι οἱ φόβοι ποῦ τὸν ἐκυρίευσαν τότε στὸ σταθμό, μὲ τὸ τραῖνο τῶν Βρυξελλῶν, τοῦ ξαναῆλθαν.

Ἔρθανε νὰ κυττάξῃ τὸ στενοχωρημένο, τὸ ἀνήσυχο, τὸ περίφοβο, τὸ σχεδὸν λυπημένο ὕφος τοῦ Ἀγκλὰς, γιὰ νὰ μαντεύσῃ, κ' ἕνα παιδὶ ἀκόμη, ὅτι κάποιο μυστήριο ἐκρύπτετο στὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν τώρα σύζυγος τῆς ἀδελφῆς του, τῆς πολυαγαπημένης του Λουΐζας!

Καὶ νὰ τη ἴσα - ἴσα τὴ γυφούλα, ποῦ βγῆκε 'κείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ σπίτι, μὲ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι. Θὰ φύγῃ μαζί του, θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, πιὸς ξέρει σὲ τί ζωή!.. Ἡ ἀδελφική καρδιὰ τοῦ Ἐρρίκου σφίγγεται, πόνεῖ μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι καινούργια δυστύχήματα μπορεῖ νὰ πείλοῦν τὴ Λουΐζα. Ἀλλὰ σηκώνει τὸ κεφάλι του μὲ ἀπόφασι καὶ ψιθυρίζει:

«Ἔννοια σου κ' ἐγὼ εἶμαι 'δῶ!.. Ἐπαγρυπνῶ!.. Δὲν εἶμαι βέβαια παρὰ ἕνα παιδὶ δεκατεσσάρων ἐτῶν. Ἔχω ὅμως τὸ θάρρος νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν ἀδελφή μου, ἂν χρειασθῇ...»

Οἱ νεόνυμφοι ἀποχαιρετοῦσαν τοὺς καλεσμένους. Κι' ὅταν ἦλθε ἡ σειρὰ τοῦ μικροῦ ἠθοποιοῦ νὰ φιλήσῃ τὴν Λουΐζα, τῶκανε μὲ τέτοια ὁρμή, μὲ τόση παραφορά, ὥστε ἡ γυφούλα παραξενεύθηκε.

Θυμήθηκε ὅμως τοὺς φόβους τοῦ ἀδελφοῦ της, κατάλαβε τί τῆς ἔλεγε μὲ τὸ φιλί του ἐκεῖνο καί, γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ, τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί:

— Σύχασε, Ρίκο μου... εἶμαι βεβαία ὅτι γελασθήκαμε καὶ οἱ δυὸ μας. Εἶνε καλὸς ὁ Εὐτύχιος καὶ θὰ μὲ κάμῃ εὐτυχισμένη.

— Μακάρι, ἀδελφούλα μου! ἀναστέναξε ὁ μικρὸς ἠθοποιός.

Κ' ἔσφιξε πάλι τὸ χέρι τοῦ

«Ὁ Ἀγκλὰς, μὲ νευρικὰ κινήματα, ἐμάδησε τὰ ψεύτικα γένεια...»
(Σελ. 101, στ. α'.)

«Μπᾶ! τ' εἶν' αὐτά;» (Σελ. 95, στ. α'.)

Ἀγκλάς, ἀλλὰ χωρὶς καμμιὰ πεποίθησι, σχεδὸν μ' ἀποστροφή.

Μιὰ ἀμοιβαία δυσπιστία, πολὺ καθαρὴ αὐτὴ τὴ φορά, εἶχε γεννηθῆ μεταξὺ τοῦ νέου καὶ τοῦ παιδιοῦ.

Ἦταν πιὰ ἀντίπαλοι, ἐχθροί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Στὸ Θέατρο τῆς Ὀστάνδης

Ἡ αἴθουσα τοῦ μεγάλου θεάτρου τῆς Ὀστάνδης, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἦταν σχεδὸν γεμάτη. Εἶχαν εἰσπραξι ἐπάνω ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες φράγκα.

Γι' αὐτὸ ὁ ἐμπρεσάριος τῆς περιοδείας τῆς Σνομπινέττας, τῆς τελευταίας παρισινῆς ἐπιτυχίας, — καὶ στὴν περιοδεία αὐτὴ εἶχαν πάλι μέρος ὁ Καντινιὼ καὶ ὁ Ἐρρῖκος, — ἦταν φαιδρότατος.

Ἡ Ὀστάνδη ἦταν ὁ πρῶτος σταθμὸς τοῦ ταξειδιοῦ στὶς κυριώτερες πόλεις τοῦ Βελγίου καὶ ὡρισμένως ἡ ἐπιχείρησις θὰ ἐπήγαινε θαυμάσια.

Τριγύριζε λοιπὸν στὴ σκηνὴ καὶ στοὺς διαδρόμους, μὲ τὸ κἀπέλλο του πρὸς τὰ ὀπίσω, τρίβων τὰ χέρια καὶ ἀστειευόμενος μὲ τοὺς ἠθοποιούς, ὅπως συνεθίζουν οἱ διευθυνταὶ ὅταν ἡ εἴσπραξις εἶνε καλή.

— Καὶ ξέρετε, παιδιά μου, τοὺς ἔλεγε, ὅλω καὶ καλὸς κόσμος, ὅλο κι' ἀριστοκρατία. Εἶνε μιὰ σάλα πρώτης τάξεως.

Στὸ καμαρίνι, ποὺ εἶχε μαζὶ μὲ τὸν Καντινιώ, ὁ Ἐρρῖκος ἦταν ὁ μόνος ἴσως ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς ποὺ δὲν ἐχαίρετο γιὰ τὴ γεμάτη καὶ κόμψη αὐτὴ σάλα. Γιατὶ ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἐφοβεῖτο, ἐφοβεῖτο πολύ...

Στὴν ἀποψινὴ παράστασι θὰ ἔκανε τὴν καθαυτὸ πρώτη του ἐμφάνισι. Ἦταν τὸ ἀλήθινό του ντεμποῦτο, ὅπως λέγεται 'ς τὴ γλῶσσα τῶν ἠθοποιῶν. Γιατὶ ἀπόψε, γιὰ πρώτη φορά, ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ ἀληθινὸ ρόλο, μεγάλο, σὲ θέατρο πρώτης τάξεως, μπροστὰ στὸ ἐκλεκτότερο κοινόν.

Τοῦ κάκου ὁ Καντινιὼ προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἐγκαρδιώσῃ.

— Σὲ βεβαιῶ, μικρέ μου, ὅτι ὅλα θὰ πᾶνε καλά, τοῦ ἔλεγε ὁ γέρο-ἠθοποιός, ποὺ ἔπαιζε στὸ δρᾶμα τὸν ρόλο ἑνὸς παπᾶ. Φθάνει μόνο νὰ ξεχνᾷς πῶς βρίσκεσαι μπροστὰ σὲ κόσμο· καὶ ἡ σκηνὴ ποὺ σοῦ ἔμαθα, θὰ παιχθῇ θαυμάσια.

Μ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐνθαρρυντικὰ λόγια, ὁ μικρός, ὡχρός, δαμμένος ἀπὸ μισὴ ὥρα πρίν, τριγύριζε στὰ παρασκήνια, περιμένων νὰ σηκωθῇ ἡ αὐλαία, γιατὶ ἡ σκηνή του ἦταν ἀπὸ τῆς πρῶτες-πρῶτες.

— Φθάνει μόνο νὰ μπορέσω νὰ μιλήσω, ἐψιθύριζε.

Μιὰ ἠθοποιός, ποὺ ἐπερίμενε κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ βγῇ στὴ σκηνή, τὸν εἶδε ἔτσι χλωμό, μ' ὅλο του τὸ βάψιμο, τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ φώναξε φαιδρά:

— Ἔ, μικρὲ Δαλλινού! δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχῃς τόσο τράκ' σάκουσα, παιδί μου, στὶς δοκιμὲς καὶ τὰ λὲς πολὺ ὡραῖα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Καντινιώ, μὲ τὰ μαῦρά του ράσα, ἐπλησίασε τὸν μαθητή του καὶ τοῦ ἔδωσε τὶς τελευταῖες του συμβουλές.

— Γιά, νὰ σὲ ἰδῶ τοῦ εἶπε. Ἀ, ὡραῖα. Τὸ βάψιμό σου εἶνε καλό, τὸ κεφάλι συμπαθητικο... Τἄλλα δὲν ἔχουν σημασία.

— Δὲν ἔχουν σημασία; ἐφώναξε ὁ μικρὸς ἠθοποιός, ποὺ εἶχε πολὺ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸ ρόλο του. Καὶ ἡ σκηνή μου μὲ τὴ μπόννα μου; κ' ἡ ἄλλη ὕστερα μαζί σας;

— Ἔ, καλά! ἀποκρίθηκε ὁ Καντινιώ· αὐτὲς θὰ τὶς καταφέρῃς... τὶς ξέρεις πολὺ καλά. Φθάνει νὰ μὴ σὲ νοιάζῃ γιὰ τὸν κόσμο... Μὴ κυττάζῃς καθόλου κάτω, τὴ σάλα, λέγε τα μὲ θάρρος καὶ προπάντων ἄρθρωνε τὰ λόγια σου καθαρά. Τὸ πᾶν εἶνε ἡ ἄρθρωσις!

Καὶ ὁ γέρο-ἠθοποιὸς ἐπρόφερε χωριστὰ κάθε συλλαβὴ αὐτῆς τῆς λέξεως, σὰ νὰ θέλε νὰ δείξῃ στὸν μαθητή του πῶς ἔπρεπε νὰ ἀρθρώνῃ.

Ἀλλὰ μὲ ὅλη του τὴν πεποίθησι, ὁ Καντινιὼ ἦταν λιγάκι νευρικός. Δὲν ἐφοβεῖτο μόνο γιὰ τὸν μαθητή του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του, γιατ' εἶχε τὴν εὐθύνη ἑνὸς ρόλου μεγάλου.

Μαθητὴς καὶ δάσκαλος ἐστέκοντο πλάϊ-πλάϊ, πίσω ἀπὸ ἕνα παρασκήνιο, καὶ κάθε τόσο ὁ Ἐρρῖκος ἔβαζε τὸ παγωμένο χέρι του στὸν ὦμο τοῦ Καντινιώ, ποὺ γύριζε τότε καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε μ' ἕνα χαμόγελο...

Ὅσοι ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ θέατρο, ξέρουν καλὰ ὅτι ἡ λίγες αὐτὲς στιγμὲς ποὺ περιμένει ὁ πρωτόβγαλτος ἠθοποιὸς τὴ σειρά του, εἶνε φοβερώτερες ἀπ' ὅλη τὴν παράστασι.

Ἐπὶ τέλους τὸ σύνθημα ἐδόθη, — τὰ κλασσικὰ τρία κτυπήματα, γιατὶ ὁ διευθυντὴς ἀκολουθοῦσε πιστὰ τὴν παράδοσι, — ἡ αὐλαία σηκώθηκε σιγὰ-σιγὰ καὶ ὁ Ἐρρῖκος αἰσθάνθηκε νὰ τὸν σπρώχνουν στὴ σκηνή.

Τοῦ ἦλθε σὰ ζάλη. Τὰ φῶτα τοῦ προσκηνίου τὸν ἐθάμπωσαν καὶ λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ. Ἡ σάλα ἔχασκε μπροστά του μισοσκότεινη. Δὲν ἐξεχώριζε παρὰ κάτι λευκὰ σημάδια, ποὺ ἦταν τὰ πουκάμισα τῶν φρακοφορεμένων κυρίων καὶ τὰ ντεκολτέ τῶν κυριῶν...

«Ὁ Ἀγκλὰς ἐγύρισε κ' εἶδε τὴν ἀδελφή του...» (Σελ. 95, στ. β'.)

Ἀλλὰ ἔξαφνα κάποιος τοῦ ψιθύρισε τὴν πρώτη φράσι, ποὺ ἔπρεπε νὰ πῇ. Ἦταν ὁ ὑποβολεύς, ποὺ στὴν παραζάλη του τὸν εἶχε ξεχάσει. Τότε τὴν ἐπανέλαβε κι' αὐτὸς δυνατά, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε λίγο, ἀλλὰ ποὺ δὲν εἶχε χάσει οὔτε τὴ δύναμί της, οὔτε τὸ χρῶμά της. Ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς πῆρε θάρρος ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴ φωνή. Κ' ἡ παράστασις ἐξακολούθησε κανονικά.

Στὸ θέατρο, οἱ παιδικοὶ ρόλοι εἶνε ἡ πολὺ συμπαθητικοὶ στὸ κοινό, ἢ ἀνυπόφοροι. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ εἶνε γραμμένοι. Ἀλλὰ στὴ Σνομπινέττα, εὐτυχῶς, ὁ ρόλος τοῦ παιδιοῦ εἶνε συμπαθητικώτατος κ' ἐπάνω 'ς αὐτὸν στηρίζεται ὅλο τὸ ἔργο.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ

ΠΩΣ ΕΓΕΙΝΕ ΤΟ ΠΛΑΝΗΤΙΚΟ ΜΑΣ ΣΥΣΤΗΜΑ(*)

Πρὸ πολλῶν ἑκατομμυρίων ἐτῶν, ὁ θαλπερὸς τῆς ἡμέρας μας Βασιλιᾶς, ὁ φωτολούστης Ἥλιος, ποὺ μᾶς σκορπίζει τὴ θερμότητα καὶ τὴν κίνησι, δηλαδὴ τὴ ζωή, τὸ μαγευτικὸ Φεγγάρι, ποὺ τόσο τὸ τραγούδησαν οἱ ποιηταὶ ὅλων τῶν χρόνων καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν, καὶ οἱ λαμπροὶ πλανῆτες, ποὺ σὰν μπριλλάντια στολίζουν κάθε τόσο τὸν οὐρανό μας, δὲν ἦταν σὲ θέσι οὔτε νὰ ζεστάνουν μὲ τὶς ἀκτῖνες τῶν, οὔτε νὰ φωτίσουν, οὔτε ἀκόμα περισσότερο νὰ μαγέψουν μὲ τὴν ὠμορφιά τους τοὺς ποιητάς μας, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο, ὅτι οὔτε ἡ Γῆ μας, ἑπομένως οὔτε καὶ οἱ ποιηταί της ὑπῆρχαν.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνο, ὁ Πατέρας Ἥλιος καὶ τὰ παιδιά του οἱ πλανῆτες, ἀποτελοῦσαν μιὰ μᾶζα ἀπὸ ἀέρια, χωρὶς σχῆμα, χωρὶς συνοχή, χωρὶς τίποτα· ἡ μᾶζα αὐτὴ (γιὰ νὰ τὴν καταλάβετε καλλίτερα, φανταισθῆτε ἕνα κομμάτι ζυμάρι νερουλό), ἐπειδὴ ἦταν ἐκτεθειμένη στὸ ψῦχος τοῦ διαστήματος, στὸ ἀπόλυτο μηδέν, καθὼς λένε, ἐκρύωνε λίγο-λίγο καὶ ἐπειδή, καθὼς θὰ ξέρετε ἀπὸ τὴ Φυσική σας, «πᾶν σῶμα ψυχόμενον συστέλλεται», ἄρχισε κι' αὐτὴ σιγὰ-σιγά, λίγο-λίγο νὰ συστέλλεται, νὰ μικραίνῃ δηλαδὴ κατὰ τὸν ὄγκον (ὅπως μικραίνει ἕνα σφουγγάρι, ἅμα τὸ σφίξετε στὴ χούφτα σας.)

Ἐξ αἰτίας ὅμως αὐτῆς τῆς «συστολῆς», ἄρχισε νὰ περιστρέφεται περὶ τὸν ἑαυτόν της καὶ συγχρόνως νὰ θερμαίνεται; σύμφωνα μὲ τὸν θεμελιώδη νόμο τῆς Φύσεως, τὸ νόμο τῆς «διατηρήσεως τῆς ὕλης καὶ τῆς ἐνεργείας». Ὁ σπουδαῖος αὐτὸς φυσικὸς νόμος λέει, ὅτι στὸν κόσμο τίποτα δὲν χάνεται οὔτε ἡ ὕλη, οὔτε ἡ ἐνέργεια (ἡ δύναμις μ' ἄλλα λόγια) κι' ἂν καμμιὰ φορὰ νομίζωμε ὅτι βλέπομε νὰ γίνεται τὸ ἀντίθετο, νὰ χάνεται δηλαδὴ ἡ ὕλη ἢ ἡ δύναμις, αὐτὸ εἶνε ἀποτέλεσμα ἀπάτης, γιατί δὲ χάνεται, ἀλλ' ἁπλούστατα μετασχηματίζεται, ἀλλάζει μορφὴ δηλαδή. Ἡ ἀρχικὴ λοιπὸν μᾶζα ἔχανε τὸν ὄγκο της λίγο-λίγο, μιὰ δύναμί της δηλαδή, κ' ἔπρεπε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ χαμένο μὲ κάτι ἄλλο, μὲ μιὰ ἄλλη δύναμι, κι' ἄρχισε νὰ κινῆται, νὰ περιστρέφεται περὶ τὸν ἑαυτόν της, ἐξ αἰτίας πάλι τῆς περιστροφῆς, ἄρχισε καὶ νὰ θερμαίνεται, καθὼς εὔκολα ἐννοεῖτε, γιατὶ εἶνε γνωστὸ ὅτι ἡ κίνησις παράγει θερμότητα.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐξακολούθησε πολλὰ ἑκατομμύρια χρόνια, κι' ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, τόσο περισσότερο ἐμίκραινε ἡ μᾶζα, κ' ἑπομένως τόσο γρηγορώτερα ἐκινεῖτο γύρω στὸν ἄξονά της, κ' ἑπομένως τόσο περισσότερο ἐθερμαίνετο. Ἀλλ' ὅταν μιὰ ρευστὴ μᾶζα (ρευστὰ μ' ἕνα ὄνομα λένε τὰ ὑγρὰ καὶ τὰ ἀέρια) στρέφεται γύρω σ' ἕναν ἄξονα, παίρνει ἕνα σφαιρικὸ σχῆμα πεπλατυσμένο στοὺς πόλους κ' ἐξογκωμένο στὸν ἰσημερινὸ (**), ἔτσι καὶ ἡ ἀρχικὴ μᾶζα τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐξογκώνεται 'ς τὸν ἰσημερινὸ κι' ἀπὸ σφαιρικὴ ποὺ ἦταν, νὰ γίνεται «ἐλλειψοειδὴς ἐκ περιστροφῆς», καθὼς λένε, δηλαδὴ σὰ μανταρίνι· κι' ὅταν πιὰ ἐκεῖνο τὸ «ἰσημερινὸ ἐξόγκωμα» ἔγεινε ἀρκετὰ μεγάλο, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τὴν κεντρικὴ μᾶζα ἕνεκα τοῦ φυσικοῦ νόμου τῆς φυγοκέντρου δυνάμεως, ξεχωρίστηκε ἀπ' αὐτὴ καὶ ἀπετέλεσε ξεχωριστὸ σῶμα, ἕνα δακτύλιο, ὁ ὁποῖος ἐγύριζε γύρω στὸ κεντρικὸ σῶμα, ἀλλ' ἀνεξάρτητα ἀπ' αὐτό. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκράτησε πολλά, παρὰ πολλὰ χρόνια καὶ 'ς αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ κεντρικὴ μᾶζα ὅλο ἐμίκραινε κ' ἑπομένως καὶ ἡ περιστροφή της γινόταν ταχύτερη καὶ ἡ θερμοκρασία της περισσότερη. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ὅμως, καὶ ὁ ἐξωτερικὸς δακτύλιος ἐλεπτύνετο κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε παντοῦ τὸ ἴδιο πάχος, σὲ μιὰ μεριά, ἐκεῖ ποὺ ἦταν πιὸ λεπτός, ἐκόπηκε καὶ, ἕνεκα τῆς περιστροφικῆς του ταχύτητος, ἄρχισαν ἡ δυὸ ἄκρες του νὰ κουλουριάζωνται κ' ἔτσι στὸ τέλος ἀπετέλεσαν ἕνα σῶμα σφαιρικό, τὸ ὁποῖον ἐγύριζε γύρω-γύρω 'ς τὸν ἑαυτό του, ὅπως ἦταν συνειθισμένο, καὶ γύρω 'ς τὸ κεντρικὸ σῶμα ἐξ ἐπιδράσεως.

Τὸ νέο αὐτὸ σῶμα ἦταν ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχαιότερος πλανήτης, κ' ἑπομένως ὁ πιὸ ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τὸν Ἥλιο, ὁ Ποσειδῶν, ποὺ σᾶς εἶπα προχθές. Τὰ ἴδια πράγματα ἐπανελήφθησαν κ' ἔγεινε ὁ Οὐρανὸς καὶ κατόπιν ὁ Κρόνος, ὁ Ζεύς, ὁ Ἄρης, ἡ Γῆ μας, ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἑρμῆς· δηλαδὴ ὁ Ἑρμῆς εἶνε ὁ νεώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς πλανῆτες· στὸ τέλος, ὅταν ἡ ἀρχικὴ μᾶζα ἔγεινε ἀρκετὰ πυκνή, ἔπαψε νὰ γεννᾷ ἄλλους πλανῆτες.

Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὴν αἰτία τοῦ πράγματος αὐτοῦ· ὅταν ἡ ἀρχικὴ μᾶζα ἔγεινε πολὺ πυκνή, ἡ μεταξὺ τῶν μορίων της συνοχὴ(***) ἔγεινε πολὺ μεγάλη, πολὺ μεγαλείτερη ἀπὸ τὴ συνοχὴ τῶν μορίων τῆς ἀρχικῆς μάζας, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀέρια, κ' ἑπομένως ἡ φυγόκεντρος δύναμις δὲν μπόρεσε νὰ ξεχωρίσῃ τὸ «ἰσημερινὸ ἐξόγκωμα» ἀπὸ τὸ κεντρικὸ σῶμα, γιατὶ ἡ τελευταία αὐτὴ ἦταν πολὺ μικρότερη ἀπὸ τὴν συνοχὴ τῶν μορίων· τότε λοιπὸν ἔπαψε τὸ κεντρικὸ σῶμα νὰ γεννᾷ ἄλλους πλανῆτες.

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ πλανῆτες εὑρίσκοντο στὶς ἴδιες συνθῆκες μὲ τὴν ἀρχικὴ μᾶζα, ἐγέννησαν κι' αὐτοὶ ἄλλους μικρότερους, τοὺς ὁποίους ὠνόμασαν δορυφόρους τῶν πλανητῶν. Καὶ ἡ μὲν Γῆ μας ἔχει ἕνα δορυφόρο: τὸ Φεγγάρι, καθὼς καὶ ὁ Ποσειδῶν· ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲν ἔχουν κανένα, ὁ Ἄρης ἔχει δύο, ὁ Οὐρανὸς τέσσερους, ὁ Ζεὺς ὀκτὼ καὶ ὁ Κρόνος δέκα· ἀκόμη δὲ περισσότερο, ὁ Κρόνος περιτριγυρίζεται κι' ἀπὸ πολλοὺς λαμπροὺς δακτυλίους σὰν ἐκείνους ποὺ σᾶς εἶπα πιὸ πάνω, τῶν ὁποίων δὲν ἔχουν ἀκόμα προσδιορίσει τὸ πλῆθος μὲ ἀκρίβεια.

Καθὼς βλέπετε, δὲν ἔχουν ὅλοι οἱ πλανῆτες ἴσους στὸ πλῆθος δορυφόρους· περισσότερους ἔχουν ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Κρόνος, οἱ δυὸ μεγαλείτεροι ἀπ' τοὺς πλανῆτες μας· αὐτὸ εἶνε φυσικό, γιατὶ ὅσο μεγαλείτερη εἶνε μιὰ πλανητικὴ μᾶζα, τόσο ἀργότερα θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς ποὺ θὰ γίνῃ τόσο πυκνὴ ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ γεννήσῃ δορυφόρους. Γιατὶ ὅμως ὁ μεγαλήτερος Ζεὺς ἔχει λιγώτερους δορυφόρους ἀπὸ τὸν μικρότερο Κρόνο, αὐτὸ δὲν ἔχει ἐξηγηθῆ ἀκόμα.

Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ αἰτία ποὺ κάνει τοὺς πλανῆτες ν' ἀκολουθοῦν στὴ στροφή τους τὴν ἴδια διεύθυνσι, τὴ διεύθυνσι περιστροφῆς τῆς ἀρχικῆς μάζας, καὶ νὰ κάνουν τὶς τροχιές τους στὸ ἴδιο ἐπίπεδο, τὸ ἐπίπεδο τοῦ ἀρχικοῦ ἰσημερινοῦ, μὲ ἐλάχιστες διαφορές.

Ο ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

(*) Πλανητικό μας σύστημα ἐννοῶ τὸν Ἥλιο, τοὺς πλανῆτες καὶ τοὺς δορυφόρους των, δηλαδὴ τὰ Φεγγάρια τῶν πλανητῶν.

(**) Πόλοι μιᾶς σφαίρας, στρεφομένης γύρω 'στὸν ἄξονά της, λέγονται τὰ δυὸ σημεῖα 'ς τὰ ὁποῖα ὁ νοητὸς αὐτὸς ἄξων ὑποθέσομεν ὅτι διατρυπᾷ τὴ σφαῖρα καὶ ἰσημερινὸς ἕνας κύκλος ποὺ τὴ χωρίζει στὴ μέση, ἀφίνοντας τὸν ἕνα πόλο στὸ ἕνα κομμάτι καὶ τὸν ἄλλο στ' ἄλλο.

(***) Συνοχὴ λένε τὴ δύναμι ποὺ συγκρατεῖ τὰ μόρια τῶν διαφόρων σωμάτων κολλημένα τὸ ἕνα μὲ τἄλλο· ἡ δύναμις αὐτὴ εἶνε ἐλάχιστη στὰ ἀέρια καὶ στὰ ὑγρὰ καὶ μεγάλη (σὲ διαφόρους βαθμοὺς) στὰ στερεὰ σώματα.

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια).

Ο Μωρίς Ζιλλάρ εἶχεν ἤδη διατρέξῃ τὸ ἥμισυ τῆς λεωφόρου τοῦ Μπλάκφηλδ. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην του ἀπογοήτευσιν, δὲν ἔβλεπε καμμίαν πάροδον, οὔτε δεξιᾷ, ὅπως ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς του, οὔτε κἂν ἀριστερᾷ.

— Πέρασαν λοιπὸν μέσα ἀπὸ τὰ χωράφια; ἐσυλλογίσθη μετὰ τὸ εἰκοστὸν χιλιόμετρον. Δὲν εἶνε ἄλλο!

Καὶ διέτεξε τὸν σωφέρ:

— Νὰ μὲ γυρίσῃς στὸ Λονδῖνο· ἀλλὰ σιγὰ-σιγά, καὶ νὰ πηγαίνῃς ὅλο ἀπὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ δρόμου.

— Ἔννοια σας καὶ ξέρω τὴ δουλειά μου! ἐμουρμούρισεν ὁ σωφέρ, ἐνῷ ἔστρεφε τὸ αὐτοκίνητον.

— Δηλαδή; τί θέλεις νὰ πῇς; ἠρώτησεν ὁ Μωρίς μὲ ἀπορίαν.

— Μοῦ εἴπατε νὰ πηγαίνω ὅλο ἀριστερά. Ἔται δὲν μοῦ εἴπατε, νομίζω;...

— Λοιπόν;

— Μὰ δὲν ξέρετε, ὅτι στὴν Ἀγγλία πάντα πηγαίνουν ἀριστερά;

— Ἀ τὸ εἶχα ξεχάσῃ. Ἐμπρὸς λοιπόν, φίλε μου, καὶ σιγὰ-σιγά, ἔ;

Μετ' ὀλίγον ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἠρώτησε:

— Ἕνας μόνον δρόμος ὑπάρχει γιὰ νὰ πάῃ κανεὶς στὸ Μπλάκφηλδ;

— Ὄχι· ὑπάρχουν δύο, ἀπεκρίθη ὁ σωφέρ. Πρῶτα αὐτός, ποὺ εἶνε παλιός, ὁ γνωστότερος. Καὶ ὁ νέος, ποὺ εἶνε ὁ καλλίτερος.

— Καλλίτερος! ἀνέκραξε ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ. Τότε λοιπὸν θὰ συχνάζεται περισσότερο ἀπ' αὐτόν.

— Πολὺ περισσότερο.

— Γρήγορα στὸ Λονδῖνο! Καὶ ἅμα φθάσωμε κεῖ, νὰ πάρῃς τὸν νέο δρόμο καὶ νὰ μὲ πᾷς πάλι, σιγὰ-σιγά, εἰς τὸ Μπλάκφηλδ.

Ὁ σωφὲρ ἐφάνη μίαν στιγμὴν διστάζων κ' ἔξαφνα εἶπε

— Συγγνώμην, κύριε· ἀλλὰ... ἂν εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ πληρώσετε μπροστά, θὰ ἤμουν πιὸ ἥσυχος. Εἶνε... μεγάλη κούρσα αὐτὴ ποὺ μοῦ ζητεῖτε...

— Ἔχεις δίκηο, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς, Πάρε μιὰ λίρα, ἄνθρωπέ μου, καὶ ἡσύχασε. Δὲν εἶμαι κανένας τρελλός.

Κι' ἐβυθίσθη πάλιν εἰς τὰς σκέψεις του, ἐνῷ τὸ αὐτοκίνητον ἔτρεχε πρὸς τὸ Λονδῖνον.

Τέλος, δεξιὰ τοῦ δρόμου ποὺ ἠκολούθουν, ὁ Μωρὶς διέκριτνεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρῶν, ἕνα ἄλλον, στενὸν καὶ ἑλικοειδῆ, ὁ ὁποῖος, —σπουδαία λεπτομέρεια, —διετήρει ἀκόμη τὰ ἴχνη τεσσάρων τροχῶν αὐτοκινήτου.

— Ἐδῶ εἴμαστε! ἐσκέφθη ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ.

Καὶ διατάξας τὸν σωφὲρ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου, τὸν ἠρώτησε συγχρόνως ἐὰν ἐνθυμεῖτο νὰ ἐπῆρε ποτὲ τὸν δρομίσκον ἐκεῖνον.

— Ὄχι, ἐδήλωσεν ὁ σωφέρ. Εὐτυχῶς καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ τὰμάξι μου. Γιατὶ δὲν εἶνε δουλειὰ νὰ τρέχῃ κανεὶς σὲ τέτοιους δρόμους μὲ αὐτοκίνητο: Ἂς εἶνε ὅμως, ἂν ἐπιμένετε τώρα...

— Ἐπιμένω, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς· εἶνε ἀνάγκη.

— Πολὺ καλά! ἀφοῦ μὲ πληρώσατε καὶ μπροστά. Νὰ μὴ μοῦ ζητήσετε μόνο νὰ τρέξω 'ς αὐτὸ τὸ χαλασμένο δρόμο.

— Ὄχι· ἂν εἶνε ἐπικίνδυνο γιὰ τὰμάξι σου, πήγαινε ὅσο σιγὰ θέλεις. Ἀρκεῖ νὰ φθάσω μιὰ φορά.

— Ποῦ; ἠρώτησεν ὁ σωφέρ. Εἴδατε; τόσην ὥρα φλυαρῶ, καὶ δὲν σᾶς ρώτησα ἀκόμη ποῦ θέλετε νὰ σᾶς πάω.

— Μὴ σὲ μέλῃ γι' αὐτό, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς. Ἅμα φθάσουμε θὰ σοῦ πῶ νὰ σταθῇς.

— Πολὺ καλά, σύμφωνοι, εἶπεν ὁ σωφέρ. Ἀ, τί παληόδρομος!... Βλέπετε πῶς τραντάζεται τάμαξι;...

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ πελάτης του δὲν ἐφαίνετο πλέον διατεθειμένος νὰ παντᾷ, ὁ σωφὲρ ἐσιώπησεν· ὥστε δὲν ἠκούετο πλέον παρὰ ὁ ρόγχος τῆς μηχανῆς καὶ ὁ κρότος τῶν τροχῶν εἰς τὰ χαλίκια τοῦ σκολιοῦ καὶ ἀνωμάλου δρόμου.

***

Ἐνῷ ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἔτρεχεν εἰς ἀναζήτησίν του, ὁ μαρκήσιος Δερινοὺ, ὁ ὁποῖος οὐτε λὰν ὑπώπτευεν, ὅτι εὑρίσκετο ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην μὲ τὸν φίλον του Οὐίλλιαμ Χόλκερ, ἔβλεπε μὲ κάποιαν εὐχαρίστησιν, ὅτι εἶχε χαλαρωθῆ ὀλίγον ἡ ἐπιτήρησις τῶν λῃστῶν.

Δὲν ἠλπίζε βέβαια νὰ δραπετεύσῃ, ηὐχαριστεῖτο ὅμως, διότι τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του, εἰς ἐκείνην τὴν βίλλαν, δὲν εἶχε κάγγελα ὅπως τὸ ἄλλο, καὶ διότι ἦτο ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὴν ὀχληρὰν παρουσίαν ἑνὸς δεσμοφύλακος.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀπὸ τὴν φυλακήν του, εἶχεν ἀκούσῃ ὀλίγας λέξεις ἀπὸ τὴν φιλονικείαν μεταξὺ τοῦ Ἀμερικανοῦ καὶ τοῦ Σκυλοκεφάλου· ἀλλ' ἐνῷ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν φωνὴν τοῦ Οὐίλλιαμ Χόλκερ, εἶχεν ἐνοήσῃ ἀπὸ τὸν τόνον καὶ τὸ ὕψος τοῦ Σκυλοκεφάλου, ὅτι ὁ λῃστὴς ἀπετείνετο πρὸς κάποιον αἰχμάλωτον.

Καὶ ὅταν ἤκουσε τὰς τελευταίας λέξεις «αὔριο τὸ πρωὶ θὰ ποθάνῃς», ἔφριξε συλλογισθείς, ὅτι ἡ ἰδία τύχη ἐπερίμενε καὶ αὐτόν, ἐὰν ὁ συμβολαιογράφος του ἐβράδυνε νὰ στείλῃ τὰ λύτρα του...

Διὰ πρώτην φορὰν, ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας του, ὁ μαρκήσιος Δερινοὺ ἀπηλπίσθη ὅτι θὰ ἐπανέβλεπε ποτὲ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἠμποροῦσεν εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ἀποκαλῇ υἱόν του καὶ τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν ἀκόμη φυλακισμένον ἀντὶ τοῦ ἀληθινοῦ κλέπτου «Ρ».

Ὁ Σκυλοκέφαλος τὸν ἐπεσκέπτετο συχνὰ καὶ κάθε φορὰν ὁ μαρκήσιος παρετήρει, ὅτι ἡ ἀγριότης του καὶ ἡ δυστροπία του ἐμεγάλωναν.

— Κοροϊδεύετε; τοῦ εἶπεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ἐγράψατε, ναὶ ἢ ὄχι; Ἀρχίζω νὰ ὑποπτεύωμαι, ὅτι μοῦ παίζετε κανένα παιχνίδι.

— Ἔγραψα, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος, καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ξαναγράψω, μήπως τυχὸν παρέπεσε ἡ πρώτη ἐπιστολή. Βεβαιωθῆτε, ὅτι ἐγὼ ἀνυπομονῶ περισσότερο ἀπὸ σᾶς νὰ λάβω ἀπάντησι.

— Καλὰ ὅλ' αὐτά, νὰ ξέρετε ὅμως, ὅτι ἂν σὲ δυὸ μέρες, ἡ ἀπάντησις δὲν ἔχῃ φθάσῃ, —καὶ ἀπάντησις, ἐννοεῖται, εὐνοϊκή, —θὰ σᾶς βάλω νηστεία. Μὴ γελᾶτε! Κάθε μέρα, τὸ ψωμὶ ποὺ θὰ σᾶς δίνω, θὰ ἐλαττώνεται κατὰ τὸ ἓν τρίτον.

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

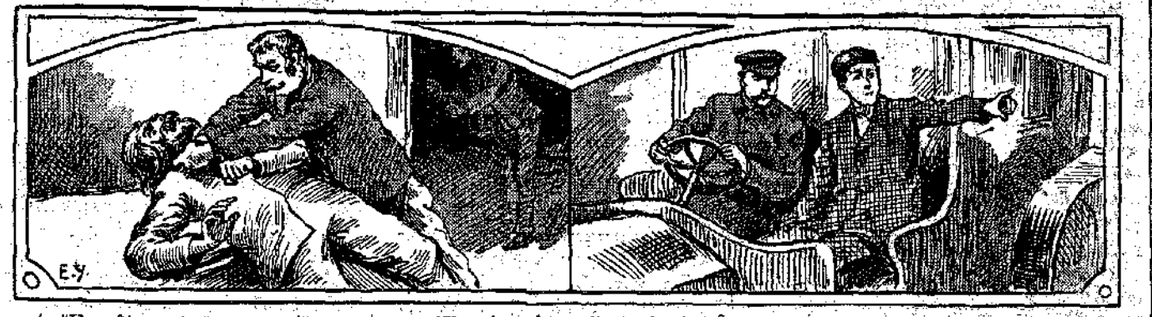

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΒΑΤΡΑΧΙΝΑ

Εἶπε ἡ Βατραχίνα:
«—Πόπια μου καὶ Χήνα,
Τόση περηφάνεια
Στὸ χωριὸ σας ὅστε
Σεῖς σὰν τὰ γεράνια
Δὲ σᾶς βλέπω νὰ στε,
Ποὺ ζητᾶν ξεφτέρια
Νὰ φανοῦν στάσταρια...
Μέσ' στὰ δροσερά μου,
Τὰ βαλτόνερά μου,
Πρόθυμες κοπιάστε
Καὶ, ὅλν τὶς λευκοὺλες
Ὁμορφες βαρκοῦλες,
Λάμνετε καὶ τρέχτε,
Καὶ μὲ τὰ βατράχια,
Μέσ' ἀπὸ τὰ βράχια
Σὰν ἐμένα παίχτε...
«—Σὲ γερὰ καθάρια
Μάθαμε, κλιμένη,
Κι εἶσαι ἀπ' τὸ κεφάλι
Σὲ κακὸ δοῦ χάλι
Κι εἶσαι ὡς στὰ ποδάρια
Κατοπλασπωμένη!»
«—Δὲ μᾶς λέτε τότε,
Μ' ὅλη σας τὴ μύτη,
Τί ὅλη μέρα τρῶτε
Στὸ μορφὸ σας σπίτι;
«—Ὅ,τι κι ὅ,τι... Δὲ μᾶς μέλει
Σκουληκάκια, σὰν τὸ μέλι,
Κι ἡ κοιλιά μας... ὅ,τι θέλει
Νὰ μᾶς οἰξῃ, ποὺ πετιέται
Κι ἀπὸ ἀνθρώπους δὲ ζητιέται.»
«—Μά, καλόγνωμες κυράδες,
Τοῦ γλυκοῦ νεροῦ νεράδες,
Κάλλιο ἀπόξω νάχω σῶμα
Δερωμένο, μὰ στὸ στόμα
Νὰ μὴ ρίχνω... κάθε βρῶμα!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΚΑΜΠΑΝΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τὴν Ἀποκρηὰ στὴ Σαρακοστή, τὸ πέρασμα εἶνε φοβερὰ ἀπότομο. Μετὰ τὸ χορό, ἡ προσευχή· μετὰ τὸ φαγοπότι ἡ νηστεία· μετὰ τὴ χαρά, ἡ θλῖψις. Εἶνε σὰ νὰ περνᾷ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἡμέρα στὴ νύκτα, χωρὶς νὰ μεσολαβῇ δειλινό· εἶνε σὰ νὰ δεχθῶν τὸν ἥλιο τοῦ μεσημεριοῦ ἀμέσως τὰ μεσονύκτια σκοτάδια. Ἀλλὰ πότε συμβαίνει αὐτὸ τὸ ξαφνικό; Ποιὰ εἶνε ἀκριβῶς ἡ ὥρα καὶ ἡ στιγμὴ τοῦ ἀποτόμου περάσματος;

Ἐδῶ δὲν τὸ καταλαβαίνομε διόλου. Ξημερωνόμαστε μασκαρεμένοι καὶ γλεντοκοπεῦντες, χωρὶς νὰ μᾶς ἔχῃ πῇ τίποτα, ὅτι ἡ νέα ἡμέρα εἶνε καθαρὰ καὶ ἁγία. Ἔχω ὅμως μιὰ παιδικὴ ἀνάμνησι ἀπὸ τὰ περίφημα ἄλλοτε ζακυνθινὰ Καρναβάλια. Ἐκεῖ πέρα, ἡ φοβερὴ ὥρα εἶνε ὡρισμένη· εἶνε ἡ πέμπτη τοῦ ἀπογεύματος τῆς τελευταίας Κυριακῆς. Στὶς λέσχες χορεύουν· ἡ δυὸ πλατεῖες μαυρίζουν ἀπὸ πλῆθος εὔθυμο, τρελλό· οἱ μασκαροῦδες ἀνεβοκατεβαίνουν μὲ φωνές, μὲ γέλια καὶ μὲ ἀστεῖα· τὸ ἀποκρηάτικο γλέντι βρίσκεται 'ς ὅλη τοῦ τὴν ἀκμή. Κι' ἄξαφνα, συμβαίνει κάτι ποὺ τὸ περιμένουν ὅλοι καὶ δὲν τὸ περιμένει κανείς: Ἀντηχεῖ, ξεκουφαίνει μιὰ καμπάνα. Μιὰ μεγάλη καμπάνα, ἡ μεγαλήτερη τοῦ πανώψηλου καμπαναριοῦ τῶν Ἁγίων Πάντων. Ἐκεῖ, στὴ μέση τοῦ μικροῦ δρόμου, ποὺ ἑνώνει σὰν ἕνας διάδρομος τὰ δυὸ σαλόνια, τῆς δυὸ πλατεῖες, —ἐπάνω ἀπὸ τὰ μαῦρα κύματα τοῦ πλήθους, ἀργίζει τὸ βαρύ, τὸ μονότονο, τὸ σαρακοστιανό, τὸ πένθιμο λάλημά της: Ντάννν!... Ντάννν!... Ντάννν!...

Ἐξακολουθεῖ ὡς πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, κ' ἔπειτα τίποτα, ἡσυχία... Ἀλλὰ τὸ μεγάλο μήνυμα ἐδόθη. Ἀπὸ μακρυὰ ἢ ἀπὸ κοντά, τάκουσαν ὅλοι ὡς τὰ πέρατα τῆς χώρας. Οἱ ἄνθρωποι ἀνατινάχθησαν ξαφνιασμένοι, ξεσκουφώθηκαν, σταυροκοπήθηκαν, εἶπαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καὶ τοῦ χρόνου! Τὸ γλέντι μιὰ στιγμὴ κόπηκε, οἱ χοροὶ σταμάτησαν, τὰ ὄργανα σώπασαν, τὰ γέλια ἐμείναν στὴ μέση: Τὸ Καρναβάλι πέθανε —ζήτω ἡ Σαρακοστή! Καὶ νά, σὲ λίγο ἀπὸ κάποιο δρόμο ποὺ καταλήγει στὴν Πλατεῖα, ξεπροβάλλει μιὰ παράξενη συνοδεία κι' ἀντηχοῦν πένθιμες ψαλμῳδίες, ποὺ κάνουν πάλι τὸν κόσμο νὰ ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια: Εἶνε ἡ κηδεία τοῦ Καρναβαλιοῦ, τὸ «πόβερο Καρναβάλι». Κηδεύεται μιὰ μάσκα, ἐπάνω 'ς ἕνα μεγάλο φορεῖο, περιστοιχισμένο ἀπὸ μαύρους ντομινοφόρους μ' ἀναμμένα κεριά. Ἡ τελευταία τῆς ἡμέρας μασκαράτα.

Τρέχουν νὰ τὴν ἰδοῦν καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήσουν, —ἀλλὰ ὄχι ὅλοι. Οἱ πιὸ θρῆσκοι προτιμοῦν νὰ μποῦν στὴν Ἐκκλησιά, ποὺ ἔχει ἀνοίξῃ τῆς πόρτες της μὲ τὸν πρῶτο κτύπο τῆς καμπάνας. Σὲ λίγα λεπτά, εἶνε ξέχειλη. Κι' ἐνῷ, ἀπέξω, οἱ γλεντζέδες κηδεύουν μὲ γέλια —ἀλλὰ καὶ μ' ἐνδομυχη θλῖψι, — τὸ πόβερο Καρναβάλι, οἱ θρῆσκοι μέσα ἀκοῦνε τὸ τροπάρι ποὺ ἀντηχεῖ κι' αὐτὸ σὰν ἕνα σύνθημα: «Ψυχή μου, ψυχή μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; ἰδοὺ τὸ τέλος ἐγγίζει...» Τὸ τέλος τῆς χαρᾶς, τὸ τέλος τοῦ γλεντιοῦ. Τώρα προσευχὴ καὶ νηστεία... Ἀπὸ τὶς ἀνοιχτὲς πόρτες τῆς Ἐκκλησιᾶς, οἱ θρῆσκοι βλέπουν ἔξω τοὺς τελευταίους μασκαράδες, ποὺ τριγυρίζουν ἀκόμη στὴν Πλατεῖα, καὶ τοὺς λυποῦνται κατάκαρδα σὰν ἁμαρτωλούς...

Ἔτσι γίνεται, ἔτσι ἐγίνετο τουλάχιστον τότε 'ς τὴν πατρίδα μου, τὸ πέρασμ' ἀπὸ τὴν Ἀποκρηὰ 'ς τὴ Σαρακοστή. Καὶ θυμοῦμαι ἀκόμη τὸν κλονισμὸ ποὺ μοῦ ἔδινε ἡ βαρειά, ἡ πένθιμη, ἡ ξαφνικὴ ἐκείνη καμπάνα τοῦ δειλινοῦ, μέσα 'στὸ κορύφωμα τῆς χαρᾶς, κ' ἔπειτα τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο «Ψυχή μου, ψυχή μου...» Ἀκόμη καὶ τώρα, ὅπου κι' ἂν βρεθῶ τὸ δειλινὸ τῆς τελευταίας Κυριακῆς μοῦ φαίνεται πῶς ἀκούω τὴν καμπάνα τῶν Ἁγίων Πάντων, σὰ σάλπισμα Δευτέρας Παρουσίας, καὶ κάνω τὸ πέρασμά μου ἀπὸ τὴν Ἀποκρηὰ 'στὴ Σαρακοστὴ μὲ τὴν παιδικὴ αὐτὴ ἀνάμνησι...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυρσίνης

	Α	ΡΙ	Α	
ΔΗΣ	ΚΙ	ΣΤΕΙ	ΤΙ	ΔΗΣ
ΜΕΙ	ΔΑΣ	ΠΑ	ΝΩΝ	ΜΙΑ
	ΩΝ	Ε	ΦΩ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ἀρχαίων Στρατηγῶν.

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐκκοφθητοῦ τῆς Ἐπαλόφου

n-j***-s*cr*t*-n'-*st-j*m**s-*n*-j**-c*mpl*t*.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις, —ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, —συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 11ου φύλλου

α'.) Ἰδοὺ πῶς συναρμολογοῦνται τὰ κομμάτια τοῦ χωροφύλακος.—β'.) Ἀμβούργον, Βέρνη, Ἀτλλη, Βορδώ, Μασσαλία, Τεργέστη. — γ'.) Φωταέριον, (φῶτα, ἔριον, Ρίον, ἴον, ὄν.)—δ'.) Les gros poissons mangent les petits.

Η ΚΛΕΦΤΡΑ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 98.)

ΚΑΤΙΝΑ : — Μαμμά! μαμμά! Εἶνε ἡ Μαργαρίτα!... Αὐτὴ μοῦ ἔντυνε τὴς κοῦκλές μου! Τὸ θυμᾶμαι ἐγώ!

ΡΟΖΙΤΑ *σκεπτική*:— Μαργαρίτα... ναί... Μαργαρίτα... Σὰ νὰ θυμᾶμαι τώρα, πῶς ἄλλη φορὰ μ' ἔλεγαν ἔτσι...

Η ΜΑΜΜΑ, *τὴ σφίγγει στὴ ἀγκαλιά της* : — Μαργαρίτα μου!... ἀγάπη μου!... Ἐσύ 'σαι λοιπὸν ἡ κόρη μου, ποὺ τὴν ἔχασα καὶ τώρα τὴν ξαναβρίσκω;... Ἰ, Θέ μου! τί εὐτυχία!... Ἀγαπημένο μου παιδί!... Χρυσό μου. (*Τὴν καταφιλεῖ. Ἡ Κατίνα χορεύει καὶ ξεφωνίζει ἀπὸ τὴ χαρά της; Ἡ Ροζίτα, μηχανικῶς, ἀνταποδίδει τὰ μητρικὰ φιλιά.*)

Η ΜΑΜΜΑ : — Ἔλα, Μαργαρίτα μου, θυμήσου κι' ἄλλα... Μπορεῖς νὰ θυμηθῆς πῶς ἔφυγες ἀπὸ τὸ σπίτι μας;

ΡΟΖΙΤΑ : — Ὤ, ναί... τώρα τὰ βλέπω μπροστά στὰ μάτια μου ὅλα. Ἤμουν ἔξω, στὸ δρόμο, κ' ἔπαιζα σὲ μιὰν ἄκρη μονάχη μου... Ἡ φιλενάδες μου ἦταν μακρυά... Ἔξαφνα εἶδα μιὰ γρηά... Μ' ἐζύγωσε, ἄρχισε νὰ μοῦ γλυκομιλᾷ καὶ μοῦ ἔταζε νὰ μοῦ δώσῃ μπομπόνια, ἂν ἤθελα νὰ τὴν ἀκολουθήσω... Τὸ πίστεψα καὶ τὴν ἀκολούθησα. Ἀλλὰ τότε μ' ἄρπαξε, μ' ἔχωσε 'ς ἓν' ἀμάξι καὶ μάφισε κλεισμένη ἐκεῖ μέσα ὧρες πολλές... Ὕστερα, ὅμα βγῆκα, δὲν ἐγνώριζα πιὰ τὸν τόπο ποὺ βρισκόμουν.

Η ΜΑΜΜΑ : — Ἄχ, αὐτὸ ποὺ ἔλεγα πάντα!... Ἡ γύφτισσες σ' ἔκλεψαν, παιδάκι μου, ἡ παλιογύφτισες, ἡ κακοῦργες!...

(*Τὴ στιγμὴ ἐκείνη κτυπᾷ ἡ πόρτα. Ἡ Μαμμὰ σηκώνεται καὶ ἀνοίγει. Στὸ κατώφλι παρουσιάζεται μιὰ γρηὰ μελαψή, κακοντυμένη, μὲ ἄγρια μάτια. Εἶνε ἡ Γύφτισσα.*)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἡ ἴδιες καὶ ἡ Γύφτισσα

Η ΓΥΦΤΙΣΣΑ : — Μήπως εἶδες, κυρά μου, κανένα κοριτσάκι;... Τῶστειλα γιὰ δέλημα, δὲν ἐγύρισε ἀκόμα καὶ φοβοῦμαι ἡ κακομοῖρα μὴ μοῦ χάθηκε.

ΡΟΖΙΤΑ : — Αὐτὴ εἶνε!.. Αὐτὴ μ' ἐπῆρε ἐκείνη τὴν ἡμέρα!.. Τώρα τὸ θυμοῦμαι... Μαμμά! μαμμά! τὸ νοῦ σου!.. κρύψε με! *ὑπερόχτισε με!* θὰ μὲ ξαναπάρῃ!

Η ΜΑΜΜΑ, *στὴ Ροζίτα* : — Μὴ φοβᾶσαι, παιδί μου! Δὲν θὰ σὲ πάρῃ πιὰ κανένας.

(*Ἡ γρηὰ Γύφτισσα, φοβισμένη, ὀπισθοχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα, γιὰ νὰ φύγῃ. Ἡ Μαμμὰ ὅμως τρέχει καὶ τῆς κόβει τὸ δρόμο*).

Η ΜΑΜΜΑ : — Στάσου!... Ἀπὸ ποῦ ἔκλεψες αὐτὸ τὸ παιδί;

Η ΓΥΦΤΙΣΣΑ, *φοβισμένη, τραυλίζει* :— Μά... μά, κυρά μου...

Η ΜΑΜΜΑ : — Ἔλα, πές μου τὴν ἀλήθεια. Τώρα τὰ ξέρω ὅλα.

Η ΓΥΦΤΙΣΣΑ : — Ἀπὸ ἕνα χωριό, ποὺ περάσαμε μιὰ φορά...

Η ΜΑΜΜΑ :—Πόσος καιρὸς εἶνε;

Η ΓΥΦΤΙΣΣΑ :—Τέσσερα... πέντε χρόνια.

Η ΜΑΜΜΑ :—Μὴν ἤταν μιὰ Τετάρτη;

Η ΓΥΦΤΙΣΣΑ :—Δὲ θυμᾶμαι...ναί, μοῦ φαίνεται...μιὰ Τετάρτη.

Η ΜΑΜΜΑ :— Καλά. Δὲ θέλω τίποτ' ἄλλο. Καὶ τώρα, φύγε!...γρήγορα!... Φύγε ἀμέσως, κι' ὅσο μπορεῖς πιὸ μακρυά, γιατί, ἂν σὲ ξαναΐδῶ κι' αὔριο ἐδῶ, θὰ σὲ καταγγείλω στὴν Ἀστυνομία.

(*Ἡ Γύφτισσα τρέπεται εἰς φυγὴν χωρὶς ἄλλη λέξι. Ἡ Ροζίτα πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της.*)

ΡΟΖΙΤΑ :—Ἔφυγε! πάει!... Δόξα σοι ὁ Θεός!...Τώρα πιὰ δὲν φοβᾶμαι.

Η ΜΑΜΜΑ :—Ἀγάπη μου! χρυσό μου! Εἶσαι σύ, ποῦ σὲ κλαίγω τόσον καιρό;... (*Πάλι τὴν καταφιλεῖ.*)

ΚΑΤΙΝΑ :—Ἄ, μαμμάκα!.. Ἐμένα μὲ ξεχνᾷς;

(*Ἡ Μαμμὰ παίρνει κοντά της καὶ τὴν Κατίνα, καὶ τὰ δυὸ ξαφνὰ κεφαλάκια τῶν κοριτσιῶν ἐγγίζουν, δεξιὰ κι' ἀριστερά, τὸ δικό της.*)

Η ΜΑΜΜΑ : — Ὄχι, παιδί μου, καὶ σένα, καὶ σένα!...Χρυσές μου κορούλες! Ἄ, τί εὐτυχισμένες θὰ εἴμαστε τώρα!...

Α.Ὑ λ α ί α

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1915

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Τέλλος Ἄγρας* (Ἔλαβεν ἐν ὅλῳ εὔσημα 100.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ὑπὲρ Πατρίδος*, 91.—*Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος*, 88.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἕνα Χιωτάκι*, 87.— *Πρόμαχος τῆς Ἐπταλόφου*, 85.— *Μεγάλη Ἑλλάς*, 84.

ΕΠΑΙΝΟΣ : *Αἴσθημα τῆς Πατρίδος*, 78.—*Ἐλπιδοφόρος Κυανόλευκος*, 77.—*Γενναιόψυχος Στρατηλάτης*, 73.— *Τροπαιοῦχος Ἑλλάς*, 71.—*Ἰνώ*, 67.— *Πρίγκηπισσα τῶν Ἀλλαρίων*, 65.—*Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους*. 65.—*Τρισυμία*, 60.—*Χάρις*, 57. — *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου*, 57.—*Ναυτάκι τῆς Δήμνου*, 54.—*Πληγωμένος Ἠπειρώτης*, 52.—*Πεταχτὴ Νραϊδούλα*, 51.—*Πειρακτήριον*, 50. —*Ἐπαστὴς τοῦ Ἰδεώδους*, 49. — *Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου*, 48.—*Ἐνετικὸς Λέων*, 48.— *Ἡρωϊκὴ Σάμος*, 46.—*Λαρνόστερφης Βασιλεύς*, 45.— *Πηλεύς*, 44. —*Παντοκράτωρ*, 43.— *Ἕνωσις τῆς Κρήτης*, 43.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Μικρὸς Πρόσκοπος*, 39.—*Ὁμηρικὸς Ἥρως*, 39.—*Νέος Ἕλληνας*, 34.—*Ὁμηρείας*, 33.—*Ἑλλὰς τοῦ Κωνσταντίνου*, 30.—*Ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου*, 29.— *Τρελλὴ Ναυτοπούλα*, 28.—*Μικρὸς Ζωγράφος*, 25.—*Καλλιτέχνης Φειδίας*, 24.

Οἱ λαβόντες Εὔσημα κάτω τῶν 20 δὲν ἀναφέρονται, διότι εἶνε πολλοί.

Ἐπίσης δὲν ἀναφέρονται κ' ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων **δὲν ἐλήφθη** ἡ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ἐπιβαλλομένη Σημείωσις. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε ἡ *Κερκυραϊκὴ Αὔρα* μὲ 116 Εὔσημα, ὁ *Νικητὴς* μὲ 92, (αὐτοί, ὑποθέτω, δὲν ἔστειλαν Σημείωσιν, διότι ἐξαπεδύθησαν ἄλλοτε,) ὁ *Ἀγρότης Φύλαξ* μὲ 78, ἡ *Ροδοδάφνη* μὲ 63, καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπαίρνανε Ἔπαινον. Πιθανὸν μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς νὰ ἔστειλαν Σημείωσιν καὶ νὰ μὴν τὴν ἔλαβε.

Πολλοί, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 1915, ἔλαβαν εὔσημα μὲ δύο Ψευδώνυμα. Διὰ τοῦτο παρουσιάζουν σήμερον ἀριθμὸν Εὐσήμων μεγαλύτερον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον σημειώνουν οἱ Στατιστικοί μας, ἀγνοοῦντες αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν, διὰ νὰ κάμουν τὴν ἄθροισιν. Τὸ σημειώνω ἐδῶ νὰ μὴν παραξενευθοῦν.

Γενικά; Στατιστικὰς τῶν Εὐσήμων τοῦ 1915, ἀκριβεστάτας, αἱ ὁποῖαι μ' ἐδόθησαν πολυειδῶς τὴν ἐξέλεγξιν τῶν Σημειώσεων καὶ τὴν ἐξαγωγὴν τῶν Ἀποτελεσμάτων, μοῦ ἔστειλαν οἱ ἑξῆς: *Ἕλλην Στρατιώτης*, *Χάρις*, *Νικηφόρος Εὔζωνος*, *Ἕνα Χιωτάκι*, *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, *Δημ. Στ. Χρησίδης*, *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος*, *Ὑπὲρ Πατρίδος*, *Αἴσθημα τῆς Πατρίδος*, *Τροπαιοῦχος Ἑλλάς*, *καὶ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου*. Ἀπονέμω 20Ε εἰς ἑκατὸν μετὰ τῶν εὐχαριστιῶν μου.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ βραβεῖά των συμφώνως μὲ τὸν Ὀδηγόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Καθηγητὴς εἰς τὸ μάθημα, θέλων νὰ ὁμιλήσῃ ὀλίγον καὶ περὶ πολιτικῆς, ἐρωτᾷ :

— Καὶ ποῦ, κυρίες, πρέπει νὰ ἀποδοθῇ ἡ πτῶσις τοῦ *μέρκου*;

Τουρκομερίτης. (*Ἀγαπηδῶν ἀπὸ τὴν θέσιν του*!) Ποῦ ἄλλοῦ, κύριε καθηγητά, παρὰ εἰς τὴν ἕλξιν τῆς γῆς;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρόσφυγος.

* * *

Ὁ Ἐπισκέπτης : — Ἀπάνω εἶνε ὁ μπαμπᾶς;

Ὁ Τοτός :—Ὄχι, κύριε, μόλις βγῆκε.

Ὁ Ἐπισκέπτης : —Θαρρεῖς νὰ ἐπιστρέψῃ;

Ὁ Τοτός :—Μιὰ στιγμή, νὰ τὸν ρωτήσω...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόθου τῆς Πατρίδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 23 Φεβρουαρίου 1916

ΕΧΩ πάρα πολλὰ γράμματα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Κ' ἐπειδὴ τὴν ἐρχομένην θὰ ἔχω ἀκόμη περισσότερα,—εἶνε ἡ ἐποχή, βλέπετε, ποὺ τελειώνουν τὰ γλέντια, ἡ φασαρίες, καὶ καθένας θυμᾶται νὰ γράψῃ, — θὰπαντήσω σήμερον 's ὅλους, ἀλλὰ μὲ λίγα λόγια στὸν καθένα.

Χαίρω διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Συλλόγου σας. *Κυριακὴ Ἐθνική*, καὶ εὐχόμαι πᾶσαν εὐδοκίμησιν καὶ προκοπήν.

Ἔκαμες πολὺ καλὰ ποὺ ἀπεφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς, *Ὄνειρον τῆς Κύπρου*. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐδιάλεξα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐλπίζω νὰ διακριθῆς.

Μὴν ἀπελπίζεσαι διὰ τίποτε, *Ἀκτὶς Ἡλίου*. Καὶ ξεσπάθωμα θὰ ἐπιτύχῃς κάποτε, ἂν ἐπιμείνῃς καὶ διὰ τὴν σελίδα θὰ γράψῃς καλλίτερα πράγματα. Στὰ νέα ποὺ μοῦ ἔστειλες βλέπω κάποιαν πρόοδον.

Φυσικά, *Μεσοφηλικὴ Ἀκτή*, τώρα ποὺ ἡ Σελὶς Συνεργασίας εἶνε ἀρκετόρα, ἔχω τάπον νὰ δημοσιεύω καὶ κάτι τερπνότερον. Ἄλλως τε δὶ' αὐτὸ ἔγενεν ἡ ἀραίωσις, ἡ ὁποία καὶ τὴν ἰδίαν τὴν Σελίδα κάμνει τερπνοτέραν.

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, *Τουρκομερίτη*. Δυστυχῶς, πρὸς τὸ παρόν, ἡ διεξόδευσιν διαιτᾶ ἔκδοσις εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον. Αἱ περιστάσεις εἶνε πολὺ δυσχερεῖς ἀκμὴ καὶ διὰ τὴν ἑβδομαδιαίαν.

Ὁ ἴδιος ὁ *Τουρκομερίτης* μοῦ γράφει : «Ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς ἀπὸ τὸ ἐν λόγῳ περιοδικόν».

Ἔχεις δίκηο γι' αὐτὰ ποὺ γράφεις, *Ἐσμεραλδα*, περὶ τῆς καταλήψεως τῆς Κερκύρας ἀπὸ τοὺς Γάλλους. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! ὑπομονὴ καὶ ὅλα θὰ περάσουν. Αἱ λύσεις ἐλήφθησαν καὶ αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν.

Σοῦ ἔστειλα, *Μυρσίνη*, ἕνα κάλυμμα. Ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν δημοσιευθῆ, αἱ λύσεις εἶνε δεκταί. Ἡ *Βαλκανικὴ Συμμαχία* εἶνε πάντοτε συνδρομήτρια, ἀλλὰ δὲν ξεύρω διατί δὲν γράφει τώρα συχνά.

Μέγα εὐτύχημα, *Τρισυμία*, νὰ ἔχετε τόσον καλὸ καθηγητή. Αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφεις· «κάθε ὥρα Ἑλληνικοῦ ποὺ περνᾶς, ξέρω ὅτι μὲ κάνει καλλίτερη», εἶνε πολὺ σπάνιο.

Ὥστε σὺ τώρα φροντίζεις γιὰ τὸ σπίτι, *Μία Τρελλούλα*. Μπράβο, αὐτὸ εἶνε πολὺ καλό. Καὶ τὸ νὰ ξαναγίνεσαι παιδὶ μόνο κάθε Σάββατο ποὺ

ἔρχονται αἱ φίλαι σου καὶ παίζετε στὴ σοφίτα, μοῦ φαίνεται ἀρκετό...

Τὸ *Βόρειον Σέλας*—τοῦ ὁποίου ἔλαβα ὅλας τὰς ἐπιστολάς,—πληροφορεῖ τὴν *Νησιωτοπούλαν*, ὅτι ὄχι μόνον δὲν φοβᾶται τὰ ποντίκια, ἀλλὰ καὶ τὰ πιάνει μὲ τὰ χέρια της. Μιὰ μέρα, στὸ σταῦλο, ἔπιασε ἕνα ποντικὸ ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τὸν ἔδωσε τῆς Ψιθύνας. Κ' ἕναν ἄλλον ποὺ τὸν ἔπιασε τὸ δόκανο, τὸν ἔχει 's ἕνα μεγάλο κουτὶ καὶ τὸν τρέφει. Τί λέτε γι' αὐτό;

Ἔλαβα, Ἐνετικὸ Λέον, καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ναί, κ' ἐγὼ ἐλπίζω, ὅτι οἱ φίλοι μου, μὲ τὸ ξεσπάθωμα, θὰ μὲ βγάλουν ἀπὸ τὴν δυσχέρειαν καὶ δὲν θὰ καγχαγασθῶ οὔτε τὰς σελίδας νὰ ἐλαττώσω, οὔτε τὴν συνδρομὴν ναυξήσω.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, *Ἀχιλλεῦ Κ. Β.* διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν ὥστε ὅν θέλῃς νὰ μοῦ γράφῃς καὶ νὰ σοῦ ἀπαντῶ ἐδῶ, πρέπει νὰ πάρῃς ψευδώνυμον.

Μὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, *Κυκλομά*, ὅτι οἱ ἐκ Κεφαλληνίας φίλοι καὶ φίλαι μου διακρίνονται εἰς ὅλα. Ἀλήθεια, εὐρίσκεις εὐχαρίστησιν νὰ διαβάζῃς τὴν ἀλληλογραφίαν παλαιῶν μου τόμων; Φαντάζομαι λοιπὸν πόσον σ' εὐχαριστεῖ ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐφετεινῆς.

Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν, *Νικηφόρε Εὔζωνε*. Τὰ παιδιὰ ποὺ ἀκούουν πρώτην φορὰν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ καθηγητοῦ των μίαν λέξιν, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζαν ἀπαγορευμένην διὰ τὴν ἡλικίαν των, φυσικὸν εἶνε νὰ παραξενευθοῦν. Ἅμα τὴν ἀκούσουν καὶ δευτέραν φορὰν, δὲν θὰ παραξιθοῦν καθόλου.

Περίεργον πρᾶγμα! Οἱ περισσότεροι ποὺ παρουσιάσθησαν ὡς νεογνοὶ διὰ τὸ γατάκι τοῦ *Νικηφόρου Εὔζωνος*, *προτείνουν τὸ ὄνομα* «Ἀπρελάι.» Διατί ἀρά γε; τὸ βρίσκουν γατίστικο; Ὁπωσδήποτε, ὁ *Νικηφόρος Εὔζωνος* εἰμπορεῖ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ.

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας, *Κλέφτικο Βόλι*. Διαγωνισμὸν μεταφράσεως ἐκ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ δὲν κάμνω, διότι εἰς τὸ Σχολεῖον γίνονται μὲ τὸ παραπάνω.

Ἔνδοξε Ἑλλάς, σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς τρεῖς νέους ἀγοραστάς. Ὁ γρέγος ὅμως ποὺ μοῦ στέλλει, δὲν ἔχει λόγον. Μὴν ξεχάσῃς ἄλλοτε νὰ τὴν σημειώνῃς· εἶνε ἀπαραίτητον.

Ἔδειξα τὴν ἐπιστολήν σου, *Πρόσφυξ*, εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σου. Τώρα εἶνε πολὺ καλὰ κ' ἑτοιμάζει τὴν ἀτελεῖτιν περὶ τῶν Παράσχων, τὴν ὁποίαν θὰ κάμῃ εἰς τὸν «Παρνασσὸν» τὴν ἄλλην Τετάρτην, 9 Μαρτίου.

Ἡρωΐς τῆς Μανολιάσας, χαίρω ποὺ ἔγειναι καλέ. Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν μοῦ ἔγραφες τόσον καιρό; Ἔλεγα κ' ἐγώ, πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ μὲ ξεχάσῃ μιὰ τόσο ἐνθουσιώδης φίλη μου!... Γράφε μου τώρα.

Ἡ *Ἡρωΐς τῶν Ἀκροκεραυνίων* μοῦ γράφει, ὅτι, ἂν δὲν ἐπιτύχῃ τὸ ξεσπάθωμα, προτιμότερον εἶνε ναὐξήσω τὴν συνδρομὴν παρὰ νὰ ἐλαττώσω τὰς σελίδας τοῦ φύλλου. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη ὅλων ἀνεξαιρέτως, ὅσοι μοῦ ἔγραψαν δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα· καὶ μὲ κολακεύει πολύ, διότι μαρτυρεῖ πόσον μάγαποῦν καὶ μ' ἐκτιμοῦν.

Ὁ *Ἀνδρειωμένος Κουραμπιές*, παραδείγματος χάριν, μοῦ προτείνει νὰ κάμω τὴν συνδρομὴν δωδεκάδραχμον καὶ σιγὰ σιγὰ νὰ τὴν αὐξάνω, καὶ νὰ βελτιώνω ὁλονὲν τὸ φύλλον, ἕως νὰ τὸ κάμω τέλος δεκαεξασέλιδον. Καὶ ἄλλα σχέδια πολλά, τὰ ὁποῖα θὰ μοῦ γράψῃ, ὅταν ἀποκρυσταλλωθοῦν εἰς τὸν νοῦν του. Λοιπόν, ἂς περιμένω. Ἂν καὶ δὲν θὰ χρειασθοῦν, διότι τὸ ξεσπάθωμα θὰ ἐπιτύχῃ, δηλαδὴ θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἔκδοσιν ὡς ἔχει. Ἀργότερα, ἅμα ἡσυχάσουν τὰ πράγματα, βλέπομεν διὰ βελτιώσεις.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Πεταχτὴ Νεραϊδούλα*, *Ἑλλὰς τοῦ Κωνσταντίνου*, *Τρελλὴ Κορφιατοπούλα*, *Παναχαΐς*, *Φειδίας*, *Ὑπὲρ Πατρίδος*, *Ὑπόδουλος Ἕλλην*, *Αἴσθημα τῆς Πατρίδος*, *Πλάτανος* καὶ *Εἶμαι ; ἀ.* (ΣΡ). *Λεονταρόπουλος Λεωνίδας*, ἀ. (ΙΣ). *Ἀφελὴς Ξανθούλα*, κ. (ΜΚ).

Ἀνατεύσεις ψευδωνύμων : *Γενναιόψυχος Στρατηλάτης*, ἀ. *Ὁ Νικητής*, ἀ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Κ. Δ. ΣΤΟΥΜΠΙΑΔΗΣ ἐν Χαλκίδι. Β' Βραβ. 11 καὶ 12 Ζεσπαθ. ὡς Ναυτάκα τ. Χαλκίδος καὶ Δημοψ. 1912 ὡς Ὀνειρεμένη Ἑλλάς.

ΣΕΡΓΙΟΣ ΜΑΥΡΙΔΗΣ (Πλοίαρχος Νέμος) ἐν Θεσσαλονίκῃ. Β' Βραβεῖον 12ου καὶ 14ου Διαγωνισμοῦ Ζεσπαθώματος.

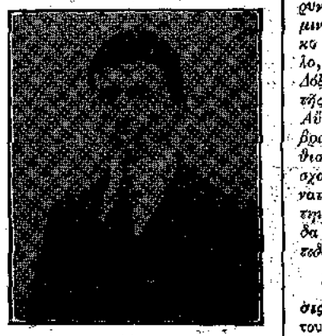

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Γ. ΒΑΛΑΣΑΚΗΣ (Ἑλληνικὸς Στρατὸς) ἐν Σπαρτῇ. Β' Βραβεῖον 13ου Διαγωνισμοῦ Ζεσπαθώματος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὀνόδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διακριτικοῦ ἀριθμοῦ 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.)

Νέα ψευδώνυμα : *Μυγοχάρης*, ἀ. (ΜΓ). *Κῦμα τῆς Κερκύρας*, κ. (ΕΤ). *Μικρὸς Σουλιώτης*, ἀ. (ΝΚ), *Ὁ Μέγας Πύρρος*, ἀ.(ΚΣ). *Λούας*, ἀ. (ΓΦ). *Κοινὸς Νοῦς*, ἀ. (ΔΡ). *Μελαγχολικὴ Κορφιατοπούλα*, κ. (ΙΑ). *Ποῖος πίς τῆς Ἑλλάδος*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλὰ των λόγια ἢ τὰ ξεσπαθώματα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς : «Παιδικὴ Βύφυΐα». —«Ὁ Φιλάγυρος». — «Ἀνέκδοτον Ἱεροκήρυκος». — «Ἔκθεσις τῆς περυσινῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀφρακείου». — «Ἄγγωστον Μέλλον». — «Δυστυχεῖς Σέρβοι!» —«Ναί, ἔκλαια». — «Πολεμικὸν ἀνέκδοτον». —«Ρημάδι». —«Εὐγενῆ Αἰσθήματα». —«Ἀπὸ τὸν χειμῶνα». — «Τί κοστίζει ἡ φιλία». —«Πρόσφυξ» κτλ.—«Μία παροιμία».—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδομ. Διαγωνισμούς.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : τὸ *Στενημαχιοτάκι* (0) μὲ *Μεγάλην Ἑλλάδα*, *Ξανθὴν Πεταλούδαν*, *Ἔνδοξον Κυανόλευκον*, *Ἴριδα*, *Χάονα*, *Χρυσῆν Ἀκτῖνα*, *Τρελλὸν Κεφαλλονίτην*—ἡ *Ἐλπὶς τῆς Ἑλλάδος* (0) μὲ *Ἐλληνικὴν Καρδιάν*— ὁ *Νικητὴς* (0) μὲ *Ὄνειρα π'* *Ἀλήθειαν*, *Νεραϊδαν τοῦ Πηγευοῦ*, *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον*, *Ἰδιότροπην*, *Ἀδξασμένον Ρῆγον*, *Ἕλληνα Νικητὴν*—ἡ *Μαρκησία τῆς Χάριτος* (0) μὲ *Μάγκαν τῶν Παρισίων*, *Λύραν τῆς Σαπφοῦς*, *Μονάκριβην*, *Ἰνώ*, *Θηλυκὸν Διάβολον*,—ὁ *Ἕλλην Καβοῦρ* (0) ἐμ *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, *Λευτεριὰ 'στοὺς Σκλάβους*, *Ἀσημένιο Κῦ. α*, *Ἀνθοπώλιδα τῆς Βενετίας*, *Ἀνθοσπαρμένην Χίον*, *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου*, *Ἀγίαν Σοφίαν*, *Ἄπτερον Νίκην*, *Ἄσμα Ἀηδόνος*, *Ἀκτήν*, *Ἀδελφὴν τοῦ Ἐλέους*, *Ἀκτῖνα Ἡλίου*, *Ἀμαρυνθίαν Ἀρτεμιν*, *Ἀπριλιάτικο Τριαντάφυλλο*, *Ἀμάραντον Δόξαν*, *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς*, *Αὔραν τοῦ Ἀμβρακικοῦ*, *Ἀνθισμένην Πασχαλιάν*, *Ἀθάνατον Βοναπάρτη*, *Ἀμαρυλλίδα τῆς Παμβώτιδος*.

Ἡ Διάπλασις ἀποστέλλει τοὺς φίλους της : *Ἐκπορθητὴν τῆς Ἐπταλόφου* (χαίρω ποὺ αὐξάνει ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγοραστῶν.) *Ἑλληνικὴν Καρδιάν* (ὅλα ἐλήφθη σαν, μὴν ἀνησυχῆς.) *Φασκαμμιὰ* (ναί, βεβαίως, εἶνε συνδρομήτρια·) *Ἥρωα τῆς Ἐπαναστάσεως* (παραστικά·) *Μαραθωνομάχον* (ἔτσι φαίνεται, κάποιος θὰ τάκλεψε·) *Κεκρυμμένον Θησαυρὸν* (εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ λόγια· καλύμματα ὑπάρχουν) *Ζανυνθινὴν Ναυτοπούλαν* (ἔστειλα· χαιρετισμοὺς στὴ θεία σου, στὴν καλή μου παλιὰ συνδραμήτρια·) *Γενναῖο Ἠπειρωτάκι* (φαίνεται ὅτι δὲν θὰ γίνῃ τίποτε ἀπὸ τὰ δύο·) *Ἀμαρυλλίδα τῆς Παμβώτιδος* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ· ὅσο ξεσπαθώνετε, μὴ φοβᾶσθε τίποτα·) *Ζήτω ἡ Διάπλασις* (καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· συντελέσας ν' ἀποτραπῇ ὁ κίνδυνος...) *Καλλιόπην Δ. Ναν.* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ λόγια·) *Ἰάσωνα Ν. Σελ.* (καθ' ἑβδομάδα λαμβάνω τουλάχιστον 100, καὶ δημοσιεύω μόνον δύο-τρία· δὲν ἐδιάβασες τὸν Ὀδηγόν ;) *Χρυσαλλίδα* (νὰ ὑποσχωρῇς τὸν ἀδελφόν σου· εἶνε ἀγόρι, εἶνε κ' ἕνα χρόνο μεγαλύτερος·) *Μικρὸν Πρόσκοπον* (σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς θριάμβους εἰς τὸ σχολεῖον· μὴ μαλώνετε διὰ τέτοια μικροπράγματα· τὸ ἴδιο κάνει·) *Χρυσῆν Ἀκτῖνα* (ἔστειλα·) *Νόραν* (ἔχουν κάπου-κάπου κ' ἐξαιρέσεις· ἄλλως τε ὁ καθηγητής, ἐκείνη τὴν ἄρα, μπορεῖ νὰ εἶχε τὰ νεῦρά του·) *Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν* (εὐχαριστῶ, θὰ τὰ στείλῃς τὸ τέλος ἑκάστου μηνός.) *Μακεδόνα* (ἔστειλα· ἡ προτίμησίς σου μαρτυρεῖ τὴν

ἀγάπην σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ') *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* (ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τώρα') *Νικητὴν* (χαίρω ποῦ ἐτιμήθη ὅ,τι σὲ ἀπεμάκρυνε ἀπὸ κοντά μου· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν') *Κουκουβάγιαν* (σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λογάκια· γράφε μου κάπου-κάπου, νὰ συνειθίζῃς)· *Μέγαν Ναπολέοντα* (ἐλαβε, εὐχαρίστω, ἔστειλα') *Κυνηγέτιν Ἄρτεμιν* (εὐχαριστῶ') *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου* (ἄρχισα σήμερα ἀπὸ τὰ Εὔσημα· μὲ τὴν σειρὰν των θὰ δημοσιευθοῦν ὅλα τ' ἀποτελέσματα') *Στενημαχωριάτικ* (ναί, εἰς ἔσε ἀνήκει τὸ ψευδώνυμον *Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος*') *Εὐγενίαν Κίτσου* (ἐλαβε, εὐχαριστῶ πολύ') *Μικρὸν Σουλιώτην* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτό σου γραμματάκι· ναί, νὰ μοῦ γράφῃς συχνά') *Ἐκπορθητὴν τοῦ Βυζαντίου* (εἰς τὸ γλωσσικὸν ζήτημα, αὐταὶ εἶνε ἀντιλήψεις τῶν δασκάλων τοῦ 1800· εὐτυχῶς σήμερον, οὔτε οἱ δάσκαλοι δὲν ἔχουν τόσον στενὰς ἰδέας· τὰ περὶ Σλαυϊκῆς μάλιστα προπαγάνδας εἶνε ἀστειότατα') *Ταναγραίαν* (πρέπει νὰ διαβάσῃς μὲ προσοχὴν τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ') *Τρικκαλινὸν* (δρ. 1,50') *Χρυσὸ Σύννεφάκι* (ἔστειλα') *Σκλαβωμένον Ἑλληνα* (ἔστειλα· δὲν ἠξέρω ἂν ἔγεινε καμμία παρεξήγησις· ἐτὼ ἀντέγραψα ἁπλῶς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Βασιλέου τοῦ Βουλγαροκτόνου*, χωρὶς νὰ συλλογισθῶ ὅτι, πράγματι, σὺ ποτὲ δὲν εἶπες τίποτε διὰ τὰ «Ψίχουλα») *Ἰτέαν* (στεῖλε') *Νεαρὸν Φιλόσοφον* (ἔστειλα') *Κυπριακὴν Ἀστέρα* (ἔστειλα') *Τιπεραίου* (ἐλαβε, εὐχαρίστῶ') *Κόρην Γαυτικοῦ*, *Σπεσμένον Λόρδον*, *Κόρην τοῦ Ἐρνίου*, *Πόθον τῆς Πατρίδος* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22αν *Φεβρουαρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ις'—100]

Παρόραμα. Εἰς τὴν 7ον σελίδα τῆς ὑπ' ἀριθ. Ις'—77 ἀγγελίας τοῦ 7ου φύλλου, ἐτυπώθη κατὰ λάθος: *Γεώργιον Ἀραούζον*, ἀντὶ *Γιάγκον Ἀραούζον*.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἑξῆς: ***5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23***) πρὸς δρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1.10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἑξῆς: ***1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24***) πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος δρ. 3—Χρυσόδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6,50, Διὰ τὸ ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἄδετος δρ. ***7***—Χρυσόδετος δρ. ***10***.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος δρ. ***8***—Χρυσόδετος δρ. ***10***.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Ἀπριλίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

145. Λεξίγριφος

Ἀριθμόν, θεὸν καὶ ἄνθη
Στὴ γραμμὴ τοποθετῶ·
Κι' ἀμέσως κάποιο βλέπω
Ἀπ' τὰ Κρέτη κι' ἀπορῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Στ. Χρηστίδου

146. Στοιχειόγριφος

Σ αὐτὸ ποῦ βγάζ' ἡ Διαίρεσις,
Ἓν γράμμα βάλε, λύτα.
Καὶ στὸ κεφάλι νὰ τὸ βρῆς
Κάθε στρατιώτου κόπτα.

Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Ι. Μακρυμιχάλου.

147. Μεταγραμματισμὸς

Τᾶ νὰ βγάλῃς, Ρῶ νὰ βάλῃς
Καὶ θὰ ἰδῇς μὲ θαυμασμὸ,
Ἀπὸ νῆσον τοῦ Αἰγαίου
Τῆς Εὐρώπης ποταμό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τοῦ 1913.

148. Ἀστὴρ

* * * Νὰ ντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγνωσκωνται: ἀριζοντίως διάσημος γυνὴ τῆς ἀρχαιότητος, καθέτως: θεὰ διαγωνίως δὲ ἀριθμὸς (εἰς τὴν Δημοτικὴν) καὶ μέρος θαλάσσης.

* * *
* * * *
* * * * *
* * * **Α** * * *
* * * *
* * *

Ἐστάλη ὑπὸ Πηνελόπης Μηλαΐτου.

149. Ἐπιγραφή

Ε Υ Ε Τ Σ Ι Π
Η Μ Ι Α Κ
Ε Ρ Ε
Α Ν Υ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Α'.

150-154. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀναλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ὥρα, θύρα, τιμῶ, κόπος, γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρονίκου Στ. Χρηστίδου

155. Φύρδην - Μίγδην

ἐκθῆς - ρέπω - τοραπίδες

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τῶν Ἀκροκεραυνίων

156. Μεσοστιχὶς

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τῶν ὀνομάτων πέντε ἀρχαίων θεῶν νὰ σχηματισθῇ τὸ ὄνομα κοινοῦ δένδρου καρποφόρου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Γιαλοῦ

157. Φωνηεντόλιπον

* - γλσσ - μ - κτρχτ - τ - ν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας.

158. Γρῖφος

ἔλη
ὤχ ὤχ ἔλη ἔλη Σταδίου
ὤχ ὤχ :: εἶνε + ἔργα Σιά + Ἑρμοῦ τόν.
ὤχ ὤχ ἔλη ἔλη Ἀχαρνῶν
ἔλη Πατησίων

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος Ἑλληνοπούλας

Παροράματα.—Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 75 Αἴνιγμα τοῦ 7ου φύλλου, νὰ διορθωθῇ οὕτω:

Τὸ θηλυκόν μου, *νῆσος*·
Τὸ οὐδέτερόν μου, *ἄνθος*.

Ὁ ὑπ' ἀριθ. 110 Γρῖφος δὲν εἶνε τῆς *Μεγάλης Ἑλλάδος*, ἀλλὰ τῆς *Ἑλλάδος τοῦ Κωνσταντίνου*.

Εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 126 Μεταγραμματισμὸν τοῦ 11ου φύλλου, ἀντὶ «ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς», θέλει «*ἂν μὲ μεταγραμματίσῃς*».

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 46.

570. Ὀδησσός (ὠδή, σός.)—571. Εὐρυμέδων (εὐρὺ μὲ Δών.)—572. Ἰούδας (ἰ, οὐ, δάς.)—573. Περὶ - περοῖ.

574.
Κ
Π Ε Ρ
Π Ε Ρ Ε Α
Κ Ε Ρ Κ Υ Ρ Α
Ρ Ε Υ Μ Α
Α Ρ Α
Α

575. Ἰωάννινα. (Σύ, ΙΩΑΝΝΗ, ΝΑ...)—576 - 580—Διὰ τοῦ Μ: *Θέμις, ὅμως, κῶμος, ἀμνός, θῦμα.*—581. ΤΗΝΟΣ (Τῆνος, Ἡμέρα, Νέος, Ὅλον, Σκότος.)—582. Στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα, ὅσο θέλεις βρόντα.—583. *Μὴ ἔσο ὑπερβολικός.* (μυῖαι - σο ὑπερ βο-λύκος.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 17—23 Φεβρουαρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Π. Γ. Καλλιγᾶς, Ἀγγελική Δ. Μάρκου, Κ. Δ. Μάρκου, Σκλαβωμένη Πόλις, Εὐφροσύνη Β. Βέργου, Ἀσπασία Α. Παλαιονοῦ, Π. Τσετσοκλῆς, Γ. Ν. Πεζόπουλος, Κοῦλα Α. Κονταρίνη, Ἐλενίτσα Α. Κονταρίνη, Ι. Θ. Μπάρκα, Α. Κ. Βούλγαρης, Π. Π. Καρανίκας, Ἰ. Α. Νικολόπουλος, Βασιλική Σ. Φραντζῆ, Ἀνδρ. Ν. Ἰγγλέσης, Γ. Ν. Φωτόπουλος, Α. Ε. Γλυκῆς, Κουκουβάγια, Γ. Ε. Σιμπάτος, Αἰκατερίνη Καρανίκα, Φ. Ν. Σελλᾶς, Ι. Ν. Σελλᾶς, Ἀνώνυμος, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφή, Δ. Λ. Ἀργυρίου, Σ. Α. Φουγανᾶς, Α. Ν. Πετσάλης, Α. Ι. Παππᾶς, Δ. Π. Μακρῆς.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Παναγούλα Ι. Καρούζου, Ἀθ. Ι. Καρούζος, Δ. Η. Λαχανᾶς.

ΓΑΛΑΣΕΙΔΙΟΥ: Κ. Π. Παπαλάϊος.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Ν. Ι. Τσακόγιαννης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Θρακόπουλο.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κ. Σακελλίων.

ΚΑΒΑΛΑΣ: Μακεδών, Θ. Β. Λόγης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δ. Γ. Δεσύλλας, Λιζέτα Γ. Δεσύλλα, Σ. Α. Κεφαλᾶς, Μαρία Γ. Φαπίρη.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σούτσος.

ΛΑΥΡΙΟΥ: Ν. Π. Κατσούλης, Ἀνδριάνα Ι. Δελιτσάρα, Μ. Ν. Τζανετάκης.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Ζήνων ἡ Διάπλασις.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Ἀρ. Δ. Βαζούρας.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Α. Δ. Ἀδαμόπουλος.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ι. Α. Πολυχρονιάδης, Σ. Γ. Θεοδοσίου.

ΠΑΤΡΩΝ: Νάρκισσος, Π. Η. Εὐμορφόπουλος, Ἑλληνική Σημαία, Ἕλλην.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Π. Παυλάκης, Π. Σ. Μιχαλᾶς, Ἐπ. Ἀπ. Καραβία, Σ. Δ. Κατράκης, Γιάγκος Θεοχάρης, Σ. Β. Βαλσαμίδης, Α. Δ. Πατσός, Χ. Β. Παπασπυρόπουλος, Φραγκ. Ε. Κασσάς, Δ. Ι. Ἠλιάδης, Δ. Θ. Ζάκκας, Ι. Π. Παυλάκης, Ι. Π. Παπαβάτος, Ν. Ι. Αὐτσας, Φ. Μ. Πέππας, Ι. Θ. Μπαβίας, Ν. Ζ. Ζωγραφίδης, Ματίνα Παυλάκη, Η. Α. Βραχνός, Β. Θ. Τσεκόπουλος, Ἀθ. Ι. Τσιτούρης, Γ. Π. Πασσαμήτρος, Α. Δ. Καλογιάννης.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Ἐτ. Ι. Τόλιας, Ἀντιγόνη Δ. Ζάμπα, Πιπίτσα Α. Γιαννουλάτου.

ΠΥΡΓΟΥ: Ν. Ι. Σταυρόπουλος, Ἀρ. Β. Βαβάλης, Τασία Ζαχαροπούλου, Λιλή Α. Νώτη, Κλητεία Ι. Πετρούτσου, Ζωὴ Χρηστοπούλου, Βιργινία Στασινοπούλου, Εἰρήνη Ψημένου, Ἀδαμαντία Χαριτοπούλου, Θεοδώρα Βούρτση, Κοῦλα Βαρζελιώτου.

ΣΙΑΤΙΣΤΑΣ: Β. Θ. Βογιατζῆς.

ΣΚΥΡΟΥ: Δ. Γ. Μιχαηλίδης.

ΣΥΡΟΥ: Ἀγγελική Σ. Σίδερη, Μαρίνα Π. Κατσιμαντή, Θεοδώρα Γ. Μηχαηλ.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ζωὴ Τζουμέρκα, Μαρίνα Τζουμέρκα, Α. Δ. Νακόπουλος, Μαρία Παπαβάσου, Δημ. Τζουμέρκας, Φλώρα Π. Γιαννουσοπούλου, Ἀνδρομάχη Σβάρνα, Ὄλγα Π. Γιαννουσοπούλου.

ΦΛΛΗΡΟΥ: Ι. Α. Καλαμάτας.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Πλάτανος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς πέντε: ΒΑΣΙΛΙΚΗ Σ. ΦΡΑΝΤΖΗ ἐν Ἀθήναις, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΑΡΓΥΡΙΟΥ ἐν Ἀθήναις, ΜΑΤΙΝΑ ΠΑΥΛΑΚΗ ἐν Πειραιεῖ, ΒΙΡΓΙΝΙΑ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Πύργῳ, καὶ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΣΒΑΡΝΑ ἐν Τρικκάλοις οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Μαρτίου.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ κερδίσετε ὡραῖα τὰς ὥρας σας

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.